

Men for de senere Finantsaar vides Statskassen ikke at være bunden til andre Udgifter til den Art Foretagender end en Del af Anlægsomkostningerne ved den faste Bro over Limfjorden (forventelig 350,000 Rb.). Det forekommer ikke Udvalget rimeligt, at Statskassen, forsaavidt man overhovedet anser det for rigtigt og forsvarligt at yde Statsbidrag til Jernbaneanlæg, skulde i noget længere Tidrum helt kunne fritages for saadanne Udgifter, saalænge den Omdannelse af Kommunikationsmidlerne foregaar, som er en nødvendig Følge af Nutidens Udviklingsgang; og Udvalget tror ikke, at det er forsvarligt at henvise Egne, som alt nu føle en saadan Trang til dette Kommunikationsmiddel, at de ere villige til at gjøre betydelige Offre i saa Henseende, til en ubestemt Fremtid.

Udvalget har imidlertid ikke ment at burde foreslaa Thinget at gjøre nogen Forandring ved det Belsø pr. Mil, som Indenrigsministeriet efter Lovforslaget skal bemyndiges til at bevilge. Derimod foreslaar Udvalget — i fuld Overensstemmelse med Indenrigsministeren — at komme vedkommende Egne yderligere indpø i to Henseender, nemlig: dels i Henseende til Udspringet for denne Understøttelses Udbetaling, dels i Henseende til Expropriationsudgifterne.

I første Henseende har Udvalget fundet, at en Ordning, hvorefter Understøttelsen for en Del først vilde komme til Udbetaling afskillige Aar, efterat vedkommende Bane var anlagt og tagen i Brug, ikke kan anses for heldig, idet den efter al Rimelighed vilde føre til, at Koncessionshaverne, eller de af dem dannede Selskaber, vilde nødsages til med ikke ubetydelige Tab at lade deres Forbringere paa Statskassen diskontere. Banfælighederne for vedkommende Baneanlægs Gjenneførelse vilde formentlig navnlig vise sig ved Tilvebringelsen af Anlægskapitalen, og Statens Understøttelse bør umiddelbart gaa ud paa at bidrage til at fjerne disse Banfæligheder og ikke være et Bidrag til Banens Drift, saaledes som Understøttelsen vilde blive, naar den, som i Lovforslaget fastsat, ydedes i en Række af Aar med visse aarlige Belsø, af hvilke det sidste, for en af Banernes Vedkommende, endog først vilde komme til Udbetaling 7 Aar, efterat Banen var fuldført. Paa den anden Side bør ingen Del af Statsbidraget udbetales, forinden der er præsteret Arbejde ved Banens Bygning, som giver tilstrækkelig Sikkerhed for, hvad der fra Statens Side udbetales. Udvalget formoder, at dette Sidste har været Lovforslagets Mening, men det fremgaar formentlig ikke tilstrækkelig klart af de paagjældende Bestemmelser (i § 2, 2det Stykke, 2det Punktum). Udvalget antager ikke, at Statskassen vil blive uforholdsmæssigt bebyrdet, naar de Bidrag, som efter nærværende Lov vilde være at udrede, fordeles over en Periode af 3 Aar, dog saaledes, at ingen Udbetaling kan ske tidligere end i Finantsaaret

1874—75. Den nærmere Bestemmelse om, hvad ved hvert Aar bliver at udrede, kan ivoerigt ikke træffes ved nærværende Lov, efterkom det er uvisst baade om og naar vedkommende Baneanlæg vil komme saa vidt, at det kan gjøre Krav paa at erholde Understøttelsen udbetalt. Det foreslaas derfor, at saadan nærmere Bestemmelse bliver at træffe paa hvert Aars Finantslov. En saadan Ordning vil formentlig ikke volde dem, der foreslaa Baneanlægget, Banfæligheder, idet de selvfølgelig derved ikke erholde mindre Sikkerhed for, at Bidragene vilde blive bevilget udbetalt, naar de i Genhold til de dem meddelte Koncessioner, have Krav derpaa. Ved den Ordning, vi foreslaa, vil Statens Bidrag kunne komme til Udbetaling efterhaanden, som Baneanlægget skrider frem, og rimeligvis kunne være fuldt udbetalt samtidig med, at Baneanlægget er fuldført, idet man ikke kan forvente, at famtligde de heromhandlede Baner vilde være fuldførte inden 1ste April 1877. Et Vædringsforslag i Overensstemmelse med Ovenstaaende vil findes nedenfor under Nr. 4, hvorved vi endnu skulle bemærke, at forsaavidt det deri siges, at det Belsø, der udbetales, ikke i noget Finantsaar maa overskride en Trediedel af den samlede Udgift, som efter denne Lov kommer til at paahvile Statskassen, da er ved Udtrykket „den samlede Udgift“ formentlig tilstrækkelig betegnet saavel den i en rund Sum angivne direkte Understøttelse som og Statens Udgift ved Expropriation til Banerne (hvorom vi nedenfor skulle fremsætte Forslag). Ligeledes vil det af Vædringsforslaget tilstrækkeligt fremgaa, at det er Meningen, at der i hvert af de 3 Finantsaar kan udredes indtil $\frac{1}{3}$ af den hele Udgift (derunder indbefattet Expropriationsudgifterne), som ved denne Lov komme til at paahvile Statskassen til famtlige 3 Baner, saa at der altsaa ikke vil være Noget til Sindet for, at den enkelte Bane, forsaavidt den fuldføres forinden Udløbet af det sidste af de 3 Finantsaar, kan erholde den fulde Understøttelse udbetalt, saafremt de andre, eller nogen af de andre Baner ikke skrider saa hurtigt frem, at Forbringerne til Statskassen i det paagjældende Finantsaar i det Hele vilde komme til at overskride den omtalte Trediedel.

Med Hensyn til Expropriationen har Udvalget fundet Bestemmelsen i Lovforslagets § 2 3die Stykke ubillig imod de Egne, som nærmest berøres af de heromhandlede Jernbaner. Disse Egne svare nemlig allerede enten fuldt eller lempet Bidrag til Expropriationen til Statsbanerne i Genhold til Lov 26de Mai 1868; og det vilde formentlig være saa meget ubilligere at paahvilde disse Egne Bidrag til Expropriationen baade til Statsbanerne og til de heromhandlede Baner, som det ikke kan negtes, at de, rent affet fra Expropriationen, i en dobbelt Henseende ere ringere stillede end de Egne, som berøres mere umiddelbart af Statsbanerne, nemlig dels forsaavidt de have maattet og maa vente meget længere paa at er-